

Elvis

Direcció: Baz Luhrmann **Guió:** Jeremy Doner, Sam Bromell, Baz Luhrmann, Craig Pearce **País:** Austràlia **Durada:** 159 min **Any:** 2022 **Gènere:** Biòpic **Interpretació:** Austin Butler, Tom Hanks, Richard Roxburgh, David Wenham, Olivia DeJonge, Kodi Smit-McPhee, Dacre Montgomery, Luke Bracey, Xavier Samuel, Kate Mulvany, Natasha Bassett, Charles Grounds, Leon Ford **Música:** Elliott Wheeler **Fotografia:** Mandy Walker **Distribuidora:** Warner Bros **Estrena a Espanya:** 24/06/2022

Pendent de qualificació

Doblada en espanyol

SINOPSI

La pel·lícula explora la vida i la música d'Elvis Presley (Butler) a través del prisma de la complicada relació amb el coronel Tom Parker (Hanks), el seu enigmàtic mànager. La història aprofundeix en la complexa dinàmica que existia entre Presley i Parker que abasta més de 20 anys, des de l'ascens de Presley a la fama fins a arribar a la categoria d'estrella sense precedents, en el context de la revolució cultural i la pèrdua de la innocència als Estats Units. I al centre d'aquest periple hi ha Priscilla Presley (Olivia DeJonge), una de les persones més importants i influents en la vida de l'Elvis (Filmaffinity)

CRÍTICA

El 1968, Elvis Presley debuta a l'escenari de l'Hotel Intercontinental de Las Vegas. Ho fa acompanyat d'una gran orquestra i després de molts anys de silenci escènic, demostra que el seu cos té una energia inusitada, que és una gran estrella de l'escena. El 1968 havien assassinat Martin Luther King i Bobby Kennedy, Amèrica estava cremant i a l'Altamont Speedway Free Festival van morir quatre persones durant un concert dels Rolling Stones. L'Elvis apareixia amb els seus vestits de brillantina i les seves capes, però el rei del *rock and roll* havia perdut tota la batalla de la música *rock*. El rei estava tancat en una gàbia d'or. El responsable de la gàbia es feia anomenar coronel Parker. Mai no havia estat ni coronel, ni militar, ni tan sols era d'origen americà. Era un ésser d'identitat difusa. El coronel Parker –interpretat per Tom Hanks com si fos una caricatura vivent– és qui crea i dona forma al mite de l'Elvis i es constitueix com a narrador de la pel·lícula de Baz Luhrmann. El detall no és menor, perquè aquesta figura mefistofèlica tancada entre les bambolines de l'espectacle que s'autopresenta com a mestre de fires, és qui acaba destruint, despolititzant i convertint l'Elvis en un monarca anacrònic, que va morir quan havia perdut el pols del seu temps.

Elvis de Baz Luhrmann és una pel·lícula terriblement política i amarga. Parla sobre el control dels destins del somni americà i sobre com la política de l'excés ha de ressituar-se per mantenir un ordre que funciona a contracorrent. L'Elvis va néixer per transformar la música del seu temps, per fondre el *country* i la música negra, per crear el *rock and roll*. En els primers concerts va demostrar que el *rock* podia ser una forma d'energia, però també una manera d'evidenciar l'energia per donar forma al desig. A la dècada dels seixanta es va convertir en poc més que una imatge que sortia en pel·lícules de Hollywood de segona fila i que la televisió va acabar modelant al seu gust. Mai va fer cap gira més enllà d'Amèrica i va acabar carregat de barbitúrics fins a morir a Las Vegas. El coronel Parker va concebre l'Elvis com una prolongació de Las Vegas, un ésser agònic atrapat en el seu propi *kitsch*. Baz Luhrmann és el director ideal per explicar el relat de com el *kitsch* es converteix en una manera de controlar el somni americà. Amb *Moulin Rouge* va demostrar que el *kitsch* podia transformar el musical, transformar les lleis de l'espectacle i les bases del gènere. En plena postmodernitat, *Moulin Rouge* ens recordava que tot acaba sent un pastitx. **Elvis** reprèn moltes coses de *Moulin Rouge*, des del gust pels elements de la gran fira que és el món de l'espectacle fins al barroquisme escènic i el ritme acceleradíssim que converteix la imatge en una mena de túnel frenètic. El resultat és una pel·lícula memorable, molt brillant, amb alguns moments antològics. És difícil oblidar l'escena de l'Elvis cantant *Suspicious Minds* davant d'un públic de nous rics decadents a Las Vegas, entregant-ho tot conscient que el seu triomf és l'inici del fracàs.

Àngel Quintana - caimanediciones.es